

LBRIS

We know
books

3+
ani

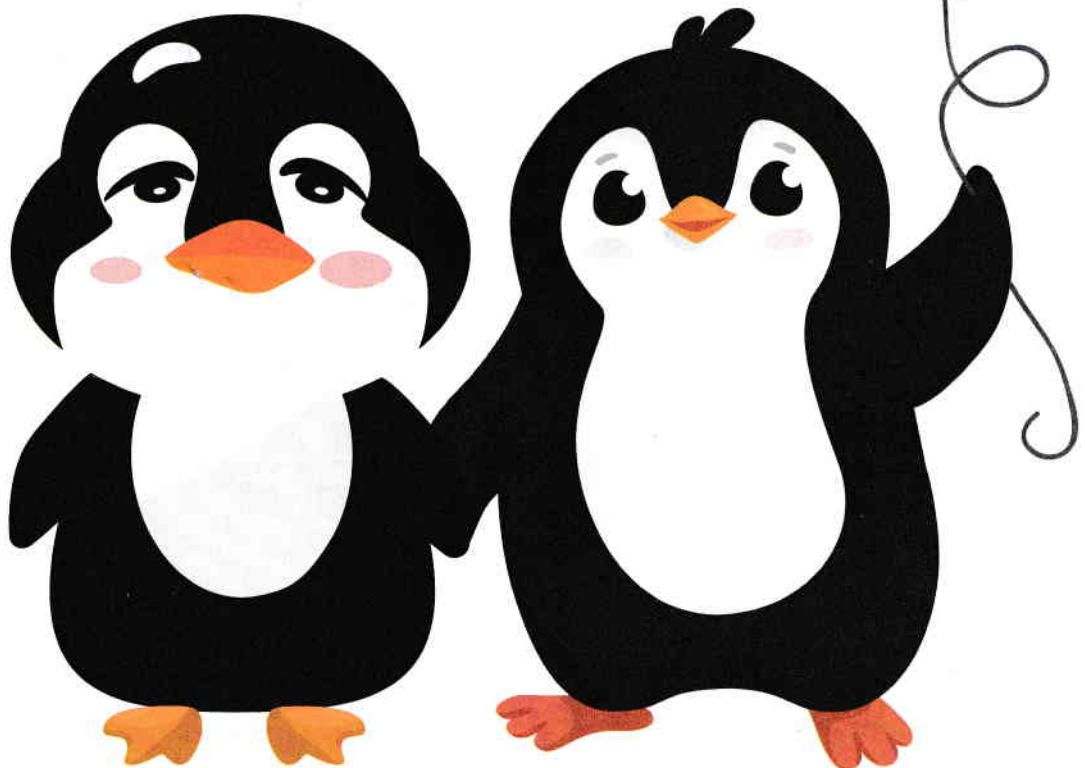
Maria Claudia Alexe
Gabriela Daniela Bulacu
Mariana Augustina Ene
Cristina Grigore
Georgeta Ionescu

Oana Camelia Ionescu
Iulia Mihaela Nicolae
Iuliana Ruja
Ancuța Gabriela Sandu
Ileana Simona Stancu

Papi și Toto

descoperă lumea

POVEȘTI
TERAPEUTICE ȘI
FIȘE DE LUCRU PENTRU
COPIII SPECIALI

Editura Paralela 45

Într-o după-amiază, un băiețel se plimba cu bunicul lui pe faleză. Era o zi foarte urâtă, iar norii negri încă se luptau pe cer. Se vedeau cu ușurință semnele furtunii și dezastrul lăsat în urma ei: crengi de copaci rupte, frunze la tot pasul, oameni cu mătura în mână încercând să ștergă urmele furtunii. Era anunțat că va fi o vreme mohorâtă, dar nimeni nu a crezut că, în câteva minute, ploaia poate să facă un dezastru așa de mare. Aproape de plajă se strângeau grupuri de oameni mirați, care făceau semne celor aflați pe faleză să vină să vadă minunea. Surprinși, dar și curioși, bunicul împreună cu nepotul au pornit spre mulțime.

— De ce stau toți acolo? Ce s-a întâmplat? întrebă nepotul.

— Nu știu. Ah, uite! E plină plaja cu steluțe-de-mare. Probabil furtuna le-a adus pe țărm și nu mai pot să se întoarcă în apă. Păcat de ele! În curând vor muri toate.

Toți erau surprinși de ce vedeau. Oamenii povesteau că de ani de zile nu mai luaseră parte la așa grozăvie. În câteva minute au apărut și reporterii, iar camerele de filmat abia așteptau să surprindă spectacolul morții. Deodată, fără să spună nimic nimănui, copilul s-a desprins de mâna bunicului și a fugit spre plajă. A început să ia în mânuțele sale steluțele-de-mare și să le ducă în apă. Toți se uitau surprinși la el, ca și cum nu ar fi înțeles ce voia să facă. Un bărbat l-a întrebat:

— Ce faci, măi, băiete? N-ai stare?

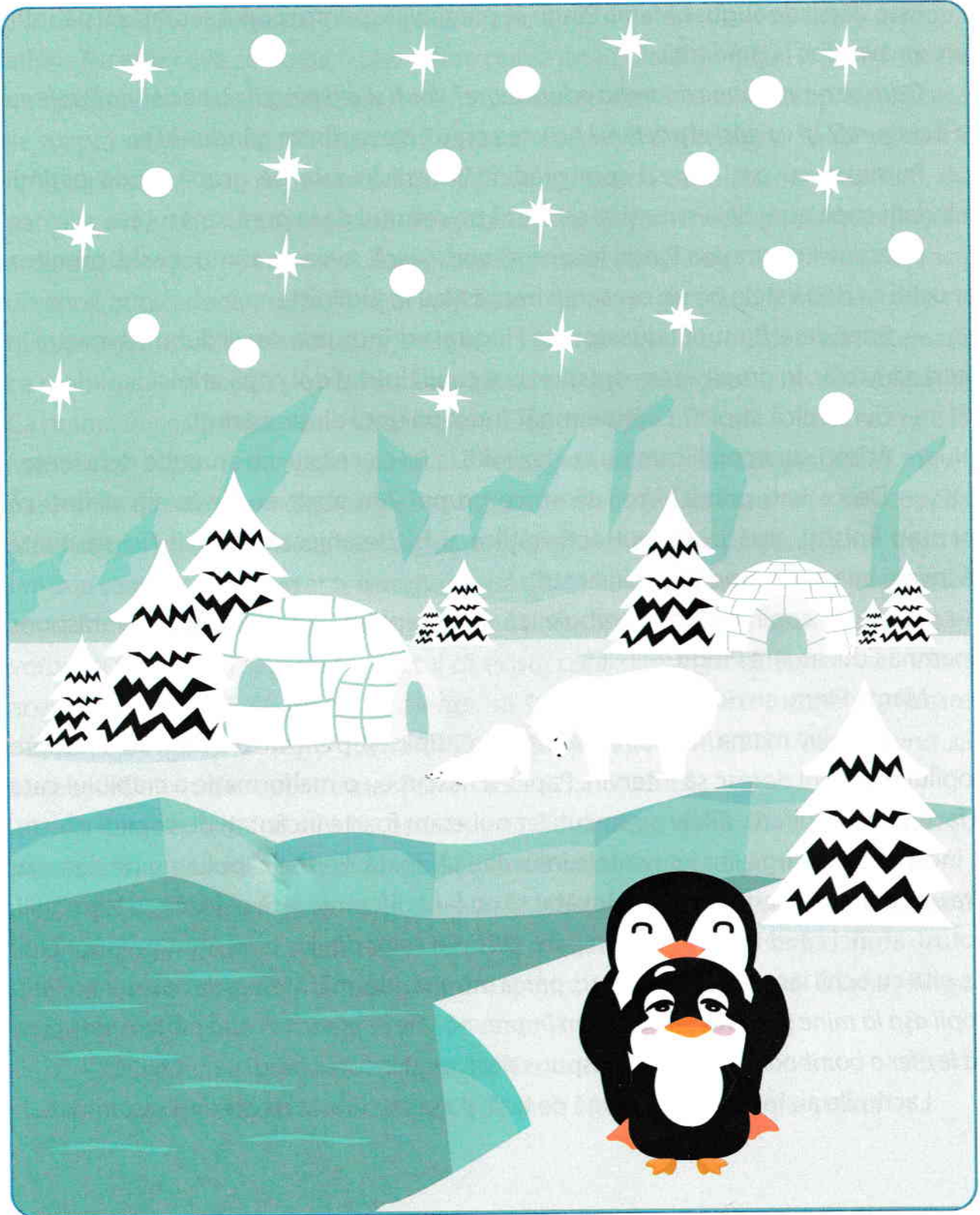
— Le duc înapoi în mare! Dacă mai stau mult aici, vor muri, a răspuns copilul.

— Nu vezi cât de multe sunt? Crezi că va conta dacă vei salva câteva? a întrebat bărbatul.

— Va conta pentru această steluță, a răspuns copilul, ridicând o steluță și ducând-o în apă.

Auzind răspunsul băiatului, o fetiță din mulțime a zbughit-o spre plajă și i-a urmat exemplul. Pe rând, fiecare steluță era dusă înapoi în mare, în mediul ei de viață. Apoi a mai venit un copil și un adult și încă unul, până când s-au mobilizat toți oamenii să salveze steluțele-de-mare.

Pentru ca lumea să se schimbe, ar fi suficient să aibă cineva, chiar și un copil, îndrăzneala de a începe. Să începem așadar această **CĂLĂTORIE ÎMPREUNĂ...**

Prima ședință cu părinții

Este sfârșit de august. Mama Pingu se pregătește pentru prima ședință cu părinții, care va avea loc la grădiniță.

Oare ce ne va spune doamna educatoare? Vor fi și alți pinguini speciali ca Papi sau va fi singurul? Își va găsi el prietenii? Acestea erau câteva dintre gândurile ei.

Pornește cu pași repezi spre grădiniță. Intră în sala de grupă, unde părinții celorlalți copii erau deja strânși, și se așează pe scaunul de la prima măsuță.

Doamna Educatoare Pingu începe să vorbească. Avea un zâmbet cald, primitor, iar ochii ca două stele pe un cer senin împrăștia în jur liniște.

— Bună ziua! Eu sunt Educatoarea Pingu și voi îndruma copiii dumneavoastră în acest an școlar. În grupă avem optsprezece copii tipici și doi copii atipici.

— Cum adică atipici? Ce înseamnă? Întreabă unul dintre părinți.

— Atipici sunt copiii care nu se dezvoltă la fel ca ceilalți, au anumite deficiențe.

— De ce i-ați primit? Vreți să strice grupa? Am auzit eu de la alți părinți că nu stau liniștiți, țipă în timpul activităților și își deranjează colegii! Nu se poate să învețe în aceste condiții copiii noștri!

— Sunt copii pe care trebuie să îi acceptăm așa cum sunt! a răspuns doamna Educatoare Pingu.

Mama Pingu se ridică în picioare.

— Eu sunt mama lui Papi, un pinguin atipic, și pentru că este vorba despre copilul meu, îmi doresc să intervin. Papi s-a născut cu o malformație a craniului care îl face să arate diferit. Zilele au trecut, iar noi eram foarte încântați de copilul nostru. A început să meargă, însă cuvintele întârziiau să apară. Forma capului nu ne deranja. Era un copil ca oricare altul. L-am învățat să nu facă diferențe și să se joace cu toți copiii. Totuși, atunci când ieșeam cu el în parc, privirile celor din jur erau ațintite asupra lui. Se uita cu ochii larg deschiși la mine, parcă întrebându-mă: *Mama, de ce se uită ceilalți copii așa la mine și nu vor să ne jucăm împreună? De ce pleacă în altă parte când vreau să le ofer o bomboană? Ce i-ați fi răspuns dacă erați în locul meu?*

Lacrimile au început să îi curgă pe față, dar a continuat cu aceeași resemnare...

— Nu a fost alegerea lui să se nască așa, nu noi ne-am dorit să avem un copil atipic. Nu este ceva ce poate fi ales și ți se putea întâmpla și ție, și ție, și ție... Oriunde merg cu el, aud că dizabilitatea nu este o alegere dar, în același timp, se discută în șoaptă ca și cum acești copii ar fi făcut ceva greșit. Se încearcă să se găsească un loc pentru ei dar, de multe ori, sunt priviți cu coada ochiului, marginalizați, de parcă ar avea o boală contagioasă. Se vorbește des că suntem diferiți, să îmbrățișăm aceste diferențe dintre oameni. Totuși, copiii din parc nu își aleg ca partener de joacă un copil atipic, deoarece ar râde ceilalți de ei. Nu am rugat alți copii să se joace cu micuțul meu, când Papi alerga cu jucăriile în brațe către ei. Nu, nu! Ar fi fost înțeleasă ca o obligație, și copiii, știm bine că nu fac cu plăcere ceva dacă vine din obligație. Ca mamă îmi este greu, recunosc, dar în același timp am învățat multe lucruri de la acest copil atipic. Am învățat să privesc cerul și să admir frumusețea lui, să ascult păsările în fiecare dimineață ca și cum ar fi prima dată, ploaia care cade pe acoperiș și să mă bucur împreună cu Papi de lucrurile mărunte care se petrec în jurul nostru. Îmi dau seama că, oricum ar fi, o vorbă spusă de un trecător poate stârni un taifun de emoții în interiorul lui. Văd asta aproape zilnic. Bine ar fi ca fiecare părinte să-i vorbească copilului său despre faptul că există copii diferiți de el, dar care au exact aceleași dorințe: să se joace, să alerge, să învețe. Schimbarea începe cu fiecare dintre noi. Papi își dorește doar **SĂ FIE ACCEPTAT AȘA CUM ESTE!** Atât am vrut să vă spun. Vă mulțumesc pentru atenție!

În jur s-a lăsat o liniște apăsătoare. Se auzeau doar câteva suspine și, prin fereastra deschisă, vântul care adia printre crengile copacilor.

Indiferent cum suntem, tipici sau atipici, există doar un singur soare, o singură lună, un singur pământ și aceeași dorință de a fi acceptați de cei din jur.

La finalul ședinței, o parte dintre părinți au salutată-o pe Mama Pingu și i-au spus:

— Ne vedem în prima zi de grădiniță! O zi frumoasă!

— Nu este ceva ce mi-am ales și ți se putea întâmpla și ție, și ție, și ție...

Se leagă o prietenie

Trăia odată, într-un tărâm înghețat, dar plin de culoare și lumină, un pinguin zglobiu și fermecător, pe nume Papi. El locuia împreună cu prietenii lui speciali într-un iglu foarte frumos, la Polul Sud, înconjurați de ghețari imenși, ca iubirea pe care o puteau oferi acești micuți. Ei formau o colonie mică, care se străduia din răspuțeri să facă parte din acest ținut magic.

Într-o zi, plimbându-se în apropierea locuinței, se întâlnește cu pinguinul Toto, care locuia într-o colonie mare, nu foarte departe de casa sa.

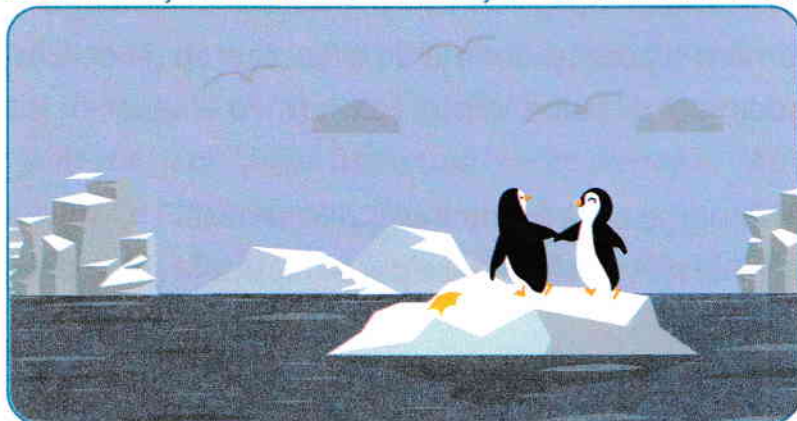
Papi era **fără cuvinte**, așa spunea lumea care îl cunoștea. Din gura lui nu auziseră niciodată vreun cuvânt. Papi se mișca altfel decât ceilalți pinguini și se juca și comunica într-un mod special cu cei din jurul său.

Într-o zi, vrăjit de razele soarelui, Papi iese din iglu. Temător, se apropie cu pași mărunți de lacul aflat în apropiere de locuința sa. Dar nici nu ajunge bine, că piciorul îi alunecă și buf!, cade direct în apa înghețată. Papi dă puternic din aripioare și se smucește să iasă din apă. Auzind disperarea lui Papi, pe care o arăta cum știa el mai bine, Toto, care explora acest ținut, aleargă grăbit să îl salveze. Îi întinde aripioara și-l ajută pe Papi să ajungă înapoi pe gheață. O legătură nevăzută între cei doi micuți este pe cale să se nască.

Acum Papi știe că din mâna lui Toto vine siguranța care îi va oferi îndrăzneala de a merge mai departe.

Fermecat de zâmbetul și gingășia lui Papi, pinguinul Toto îl prinde din nou de aripioară și fac câțiva pași împreună prin împrejurimi.

SĂ ÎI ÎNSOȚIM PE CEI DOI MICUȚI ÎN CĂLĂTORIA LORI!

Completează acest sudoku, știind că desenele pot să apară o singură dată pe fiecare rând și în fiecare coloană.

Prima zi la grădiniță

Ziua mult așteptată de Mama Pingu a sosit. Papi o să meargă la grădiniță! Își dorea asta din tot sufletul pentru puiul ei. Știe că Papi e diferit, și el știe asta, însă are nevoie de copii, are nevoie de lumea aceasta mare, să o cunoască, să o înțeleagă și să facă parte din ea. Însă ce nu știa Mama Pingu era că inima lui Papi tremura de emoție și parcă se făcea din ce în ce mai mică.

Au ajuns. O clădire mare, frumos colorată, cu tobogane și leagăne și mulți copii-pingu veseli, care aleargau de colo-colo și se dezvoltă în jurul lui Papi. Veselia din jur și culorile vii îi dau o stare de liniște și îl fac curios să descopere ce se află în acea clădire.

— Papi, aceasta este grădinița despre care am vorbit, spune mama. O să mergem să o cunoaștem pe doamna educatoare și pe colegii tăi. Haide, să intrăm!

Papi a vrut să intre dar, deodată, inima a început să-i bată cu putere, respirația îi era din ce în ce mai accelerată, iar în capul lui erau o mulțime de întrebări: *Oare mă va înțelege doamna Educatoare Pingu? Eu vorbesc mai greu... Oare ceilalți copii se vor juca cu mine? Eu mă mișc mai încet... Oare o să reușesc să colorez, să fac tot ce am auzit că se face într-o grădiniță?*

Mama îi simte emoția, îl îmbrățișează, îl sărută pe frunte și îi spune:

— Și eu am emoții! Haide, ține-mă strâns de mână și vom intra împreună. Nu o să plec, o să rămân cu tine!

Au intrat în grădiniță. Holurile colorate, cântecele vesele, râsetele copiilor îi dădeau încredere și, în sinea lui, a început să zâmbească. Mama Pingu se oprește în fața unei uși și spune:

— Cred că am găsit clasa ta!

Papi se prinde de piciorul mamei și se ascunde în spatele ei.

— Acasă... spune micuțul cu voce pierdută.

Ușa clasei se deschide, și o doamnă cu zâmbet cald se apropie de el și îi spune:

— Bine ai venit! Tu trebuie să fii Papi! Clasa noastră este plină cu jucării dornice să te cunoască!

Îl prinde ușor de mână și, împreună cu Mama Pingu, pășesc în clasa plină cu râsete și veselie. Începuse și el să zâmbească. Doamna Educatoare Pingu îl observă și îi spune:

— Atunci când zâmbim, înseamnă că suntem fericiți. Mă bucur că ești și tu fericit! Haide să îi cunoști pe colegii tăi!

— Copii, vreau să vi-l prezint pe noul vostru coleg. El este Papi! Haideți să îl învățăm jocul nostru de prezentare *Prinde mingea și spune cum te numești!*

Primul copil aruncă mingea către Papi, strigându-și numele, dar Papi nu reușește să o prindă. Se supără și fuge în brațele mamei, spunând din nou:

— Acasă...

Doamna educatoare înțelege despre ce este vorba și-l încurajează:

— Nu te grăbi să pleci! Jocul este foarte frumos. Lasă-mă să te ajut!

Și astfel, Educatoarea Pingu, ghidându-i brațele cu ale ei, continuă jocul alături de Papi, ajutându-l să cunoască toți colegii.

Și altor copii le-a scăpat mingea. Ce ușurare, nu greșesc doar eu! spuse Papi în sinea lui.

Micuții pinguini l-au prins în jocul lor, iar Papi a uitat de *Acasă*.

— Vezi, Papi? Dacă ai răbdare, putem rezolva orice problemă, orice obstacol!

Mama Pingu privește emoționată și fericită că, deși a fost speriat de această zi, Papi a reușit să-și deschidă sufletul către cei din jur.

